

Варто відмітити створену у 2011 році у м. Миколаєві кафе-кондитерську з виготовлення бельгійських солодоців – Студію бельгійського шоколаду “Pan Shocolatier”, засновником якої є Микола Данцев. Соціальною складовою даного підприємства є створення 2-5 робочих місць для батьків дітей з ДЦП. Прибуток, отриманий від продажу шоколадних виробів, направляється на реалізацію проекту Благодійної організації “Ми поруч” з розвитку “Центру Іпотерапії і лікувальної верхової їзди для дітей з особливими потребами”. Розподіл прибутку – 80/20, це єдине в Україні підприємство, яке придбало франшизу.

У 2014 році у Івано-Франківську створено громадський ресторан “Urban Space100” – це спільний проект “23 ресторани” та середовища “Тепле місто”. Чистий прибуток від діяльності ресторану направляється на розвиток проектів м. Івана-Франківська, розподіл прибутку - 20/80 [3].

Соціальне підприємництво потребує певного часу у поширенні та популяризації, адже це певним чином переосмислення суті підприємництва. На нашу думку, соціальне підприємництво набуде популярності в Україні за допомогою самоорганізації та самовдосконалення соціальних підприємств, проведення тренінгів, конференцій, круглих столів з метою обміну досвідом.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ашока: лучшие практики последних лет [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nb-forum.ru/interesting/stories/ashoka-luchshie-praktiki-poslednih-let.html>. – Назва з екрану.
2. Гришина Я. С. Сравнительно-правовое исследование социального предпринимательства в странах Америки и Европы [Электронный ресурс] / Я. С. Гришина // Вестник Пермского университета. Юридические науки. – 2012. – № 2 (16). – С. 111-121– Режим доступу : <http://cyberleninka.ru/article/n/sravnitelno-pravovoe-issledovanie-sotsialnogo-predprinimatelstva-v-stranah-ameriki-i-evropy>. – Назва з екрану.
3. Каталог соціальних підприємств України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.socialbusiness.in.ua>. – Назва з екрану.

УДК 001.895:338.43

НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ НАУКОВО-ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ

*Мельник О.І., кандидат економічних наук
Миколаївський національний аграрний університет*

В процесі історичного розвитку суспільства визначальні його чинники еволюціонували від матеріальних ресурсів до інтелектуальних, зумовлюючи зміну соціальної структури та способу виробництва, хоча і нерівномірно у світовому масштабі. Розрив в економічному зростанні країн, який зберігається і на сучасному етапі, є наслідком диспропорції в накопичених

знаннях, технологіях, інтелектуальному капіталі та способах їх використання. Відтак, науково-освітня складова є підґрунтям науково-інтелектуального забезпечення та активізації інноваційних процесів в аграрному секторі економіки.

На сьогодні для системи вищої освіти України характерні неефективні механізми стимулювання наукової творчості та результативності дослідницької діяльності науково-педагогічних працівників і студентської молоді. Сучасні науковці відзначають, що вітчизняна система освіти не містить у своєму складі визнаних міжнародною спільнотою вищих навчальних закладів, хоча й має достатній науковий потенціал. Проте основним недоліком ВНЗ згідно з оцінкою міжнародних рейтингових організацій, є відсутність належної науково-інноваційної діяльності. У ВНЗ України, на противагу закладам інших країн, майже не представлено наукових шкіл світового рівня. Наукова робота студентської молоді, на сьогодні, нерідко зводиться до виконання формальних процедур [1].

Для успішного розвитку аграрного сектора економіки України на засадах інноваційного підприємництва, в першу чергу необхідно посилювати його науково-освітню підсистему, насамперед, через переведення українських ВНЗ з переважно екстенсивного (зокрема, за рахунок збільшення ліцензійних обсягів прийому) на інноваційний розвиток шляхом застосування механізмів стимулювання до творчої й інноваційної діяльності. Оцінка інноваційного рівня аграрної освіти та науки в Україні, свідчить що для успішного розвитку науково-освітньої підсистеми вагомим є здійснення таких заходів: трансформація змістовної частини вищої освіти; підвищення рівня дослідницької діяльності у ВНЗ; сприяння розвитку суб'єктів інфраструктури підтримки інноваційного підприємництва на базі ВНЗ; реалізація концепції безперервної освіти (табл. 1).

Реалізація обґрунтованих нами напрямів розвитку науково-освітньої підсистеми інноваційного підприємництва в аграрному секторі економіки України можлива через самоорганізацію аграрних ВНЗ у заклади інноваційного типу, діяльність яких орієнтуватиметься на розвиток освіти і науки як визначального ресурсу нової економіки, побудованої на знаннях.

Таблиця 1 Напрями розвитку науково-освітньої підсистеми інноваційного підприємництва в аграрному секторі економіки України

Заходи	Існуючий стан	Необхідні дії по реалізації
1 Трансформація змістовної частини вищої освіти	У ВНЗ найчастіше застосовують традиційний («знанневий») підхід	Перехід на інноваційний («розвиваючий») підхід, збільшення частки дисциплін інноваційного спрямування в структурі робочих навчальних планів, оновлення відповідної навчально-методичної бази через посилення творчої компоненти у навчанні, поширення досвіду вивчення і використання методів, заснованих на елементах теорії розв'язку винахідницьких задач

2 Збільшення кількості фахівців з провадження й управління інноваційною діяльністю	Незначна кількість ВНЗ, які здійснюють підготовку таких фахівців відповідно до вимог суспільства знань	Збільшення питомої ваги дисциплін інноваційного спрямування у варіативній частині навчальних планів, що дозволить підвищити інноваційну компоненту у підготовці фахівців
3 Підвищення рівня дослідницької діяльності у ВНЗ	Незначна кількість наукових шкіл світового рівня, формальний підхід до наукової роботи студентської молоді. Поряд з цим, позитивним є застосування поділу при підготовці магістрів на «дослідників» і «професіоналів»	Подальше поширення досвіду поділу при підготовці магістрів на «дослідників» і «професіоналів», мотивація студентів до виконання за період навчання трьох-чотирьох творчих проектів в складі колективу, спрямованих на вирішення проблем конкретних підприємств, галузей, регіонів; зменшення навчального навантаження науково-педагогічних працівників ВНЗ
4 Сприяння розвитку суб'єктів інфраструктури підтримки інноваційного підприємництва на базі ВНЗ	Законом України «Про вищу освіту» передбачено створення інноваційних структур у складі ВНЗ [141], фрагментарно створюються наукові парки, бізнес-інкубатори, центри трансферу технологій тощо	Поширювати досвід створення наукових парків, бізнес-інкубаторів, центрів трансферу технологій тощо на базі аграрних ВНЗ, оптимізувавши їх мережу, і сприяти їх функціонуванню; створювати науко-дослідні відділи аграрних підприємств на базі ВНЗ відповідного регіону шляхом кооперації (завдяки цьому забезпечуватиметься механізм ефективного цільового фінансування НДДКР, який враховуватиме потреби від споживача-замовника до виконавця)
5 Реалізація концепції безперервної освіти	Застосовуються лише окремі елементи концепції	Посилення формального, неформального та інформального типів освітньої діяльності, розвиток системи шкільного дорадництва

Джерело: розробка автора

Основні концептуальні положення такої самоорганізації розроблені нами на прикладі Миколаївського національного аграрного університету і полягають у:

1. Наявності в системі вищої освіти оперативних і консервативних підсистем [2]. Оперативні підсистеми аграрного ВНЗ наближені до зовнішнього середовища й відчувають його флуктуації, що проявляється у розвитку дистанційної освіти, університетських комплексів, мереж тощо. Консервативні ж підсистеми дещо віддалені від зовнішнього середовища і зберігають якісну визначеність системи (через збереження традицій освіти і науки, спадковості наукових знань тощо).

2. Створенні динамічних підсистем, які забезпечуватимуть просторову експансію аграрних ВНЗ в “ширину” і “глибину” на регіональний рівень, що дасть змогу створювати нові інноваційні форми підготовки фахівців, трансферу новацій, інтеграції з товаровиробниками та ставати активними учасниками формування інфраструктури підтримки інноваційного підприємництва.

Таким чином, врахування усіх зазначених пропозицій дозволить трансформувати науково-освітню підсистему вітчизняного аграрного сектора, підвищивши рівень її інноваційності та зорієнтувавши на формування суспільної свідомості освіченої й підприємницької нації. А це, в свою чергу, стане вагомим стимулом для вдосконалення існуючого нормативно-правового забезпечення, формування дієвої інфраструктури розвитку інноваційного підприємництва в аграрному секторі економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Натрошвілі С. Г. Розвиток вищої освіти України в контексті побудови економіки знань / С. Г. Натрошвілі // Проблеми науки. – 2013. – № 6. – С. 15-20.
2. Асаул А. Н. Управление высшим учебным заведением в условиях инновационной экономики / А. Н. Асаул, Б. М. Капаров ; под ред. д-ра экон. наук, проф. А. Н. Асаула. – СПб. : Гуманистика, 2007. – 280 с.

УДК 336.77:330.322:33

КРЕДИТУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

Парфьонова І.В., аспірант

*Науковий керівник – доктор економічних наук, професор Сіренко Н.М.
Миколаївський національний аграрний університет*

Сучасна інноваційна модель розвитку економіки України як ніколи раніше потребує масштабних інвестиційних вкладень, неможливих без достатнього кредитного забезпечення. Найефективнішим стимулом для активізації інноваційної діяльності є підвищення ролі інвестиційного кредиту – як найбільш динамічного, прийняттого для підприємств та затребуваного суспільством фінансового інструменту, здатного значно прискорити відтворювальні процеси, поліпшити їх якість. Саме тому питання, пов'язані з активізацією інноваційного розвитку економіки завдяки такому фінансовому інструменту як інвестиційний кредит, набувають сьогодні особливої актуальності.

Слушним є висновок М.Савлука, А.Мороза, І. Лазепка та інших науковців, які зазначають, що “в умовах тривалої економічної, особливо інвестиційної кризи в Україні кредит відіграє значну роль у відновленні діяльності підприємств, які тривалий час простоювали, допомагає їм зміцнити асортимент продукції або поліпшити її якість, зробити цю продукцію конкурентоспроможною на внутрішньому і світовому ринках” [1, с. 490].

Підтримуємо думку С. Онишко, яка доводить, що “... сформовані через акумуляцію позичкових коштів – фонди по суті є фондами розвитку. Кошти